

διά τον και τον Έκωνα να ζήσουν. Μου άρεσε να παίζω τον ρόλο της «Μοιραίας Γυναίκας». Άχ, πόσο μετάνιωσα ύστερα... Όταν πελά ο δυστυχής είχε ξεφρελλωθεί απ' την άγραση του για μένα, εγώ άρχισα να τον βραχνάω. Και προσπαθούνα να τον ξεφορτωθώ. Μου έστειλε τριμψρότατες έπιστολές, στις οποίες δεν τόν άπαντούσα καθόλου.

— Ένα βράδυ κρυφούσα στó χέρι μου κρυφά άπτρα τριαντάφυλλα και περιπατούσα σ' ένα όρμιο έξωξω. Καθώς πήγαινα άφισημη, σαν πάντα, συνάντησα Έξωνα εκείνον.

— Ήθελα να φύγω μακριά του, άλλ' αυτός με σταμάτησε και άρχισε να μου μιλάει πάρα για τό άσχημά του και να μου παρακονέεται για τη σελιφρότητά μου.

— «Μά έπί τέλος, τού ελα, μόνο εσύ μ' αγαπάς; Γιατί να προτιμήσω εμένα, άπο τόσους νέους που είνε έτοιμοι να θυσιάστουν για μένα;»

— «Τό λένε, μά δεν τό κάνουν, που άπάντησε εκείνος. Ένώ εγώ είμαι έτοιμος όποια όρα θέλετε να γίνω τό αίμα μου για σάς».

— Έγώ γέλασα ειρωνικά.

— «Έ, λοιπόν, τού ελα, θα σ' αγαπήσω τότε, όταν ιδώ τό άπτρα αυτά τριαντάφυλλα να γίνω κόκκινα...»

— «Θά μ' αγαπήσεις; είτε τότε εκείνος. Άλήθεια; Και θα μ' άφήσεις να σε φιλήσω τό σίμα;»

— «Ναι, τού ελα. Θά είμαι δική σου όλόκληρη... Άν είνε δυνατόν να γίνω τό τριαντάφυλλο που κόκκινα. Χά! Χά!...»

Τότε αυτός, χωρίς να καταλάβω κ' εγώ πως και τότε, πήρε τό τριαντάφυλλο μου άπο τό χέρι μου, τά λεικά σαν χόνι τριαντάφυλλα, έπειτα έβγαλε ένα μικρό μαχαίρι άπ' την τσέπη του και άνοιξε τις φλέβες τού άριστερού του χεριού. Τό αίμα άναπήδησε καταφόρα κ' άρχισε να βράει κόκκινα τά τριαντάφυλλα.

— «Έλα λοιπόν, μου είτε τότε εκείνος. Άγάπησε με, δός μου τό χέρι σου. Τά τριαντάφυλλα έγιναν κόκκινα».

Έγώ, τρομαγμένη, έκλιτηρη, τρέκωντας όλη, έπειτα έβγαλε την άγκυλιά του.

Κ' αυτός με φιλούσε, με φιλούσε, προφύσσοντας λόγια λατρείας.

— Ένωμεταξί τό αίμα του έτρεξε, έτρεξε όλοένα...

Όταν θέλησε να τό σταματήσει, ήταν άργά πιά. Ό δυστυχισμένος ήταν ήδη ένα πτώμα.

Έπεσε άπ' την άγκυλιά μου νεκρός, μ' ένα μαζάριο χαμόγελο στó χέρι του, στó χέρι του που πριν να νεκρωθόν για πάντα, πρόφρασαν να νοιώσουν τό άπειτιμένο μου φίλημα.

Υστερα εγώ, με τό ματωμαμένα τριαντάφυλλα στó χέρι, άρχισα να τρέχω, ζητώντας βοήθεια...

Μά δεν μ' άκουγε κανείς, κανείς.

Έτσι γύρισα όλη τη νύχτα. Την άλλη μέρα με βρήκαν μισοτρελή, άλλα με τό κόκκινα τριαντάφυλλα πάντα στó χέρι μου.

Και άπο τότε... Άχ, είμαι έρωτευμένη για πάντα μ' ένα νεκρό. Πώς να σάς τό πώ. Έπια τό αίμα του, καθώς φιλούσα έπειτα τό τριαντάφυλλα. Δεν μπορώ να τόν ξεχάσω... Δεν ήξερα τί θα πη θάνατος ώς τότε...

Άπο τότε, όλη μου τη ζωή την έχω άφιερώσει στην άνάμνησή του... Δεν πηγαίνω πουθενά άλλω, Έρχομαι μόνο εδώ στο μνήμα του, φροντίζοντας τό κόκκινα τριαντάφυλλα. Ή τήρας και ό έρωτας — ό άπειτιμένος έρωτας σ' ένα νεκρό — με βασανίζουν. Και δεν θα ήσυχάζω παρά μόνο όταν θα γυθιά τό τό δικό μου αίμα για κείνον έναντο στο μνήμα του, που χόρωνα τόρα τό στολίξω με κόκκινα τριαντάφυλλα...»

Τώρα πιά ή νύχτα είχε άλωθεί γύρω μας.

Δεν τοίμοισα να πώ τίποτε στην ώραία μαυροφόρα.

Δεν τόίμοισα ούτε να της ζητήσω να τή συνοδεύσω, όπως λογάριάζα πριν.

Την έννοιωθα τόσο έρωτευμένη με τό νεκρό, ώστε τό θεώρισα ίερούσινα να τοίμωσω να μείνω όλομα κοντά της.

Τη χαριέμετρα εύλαδικά κ' ένωνα... Δεν έπρεπε να διακόψω τη συνομιλία της με τόν άγαπημένο πικ νεκρό.

Κ' άπομακρύνθηκα, ενώ εκείνη έμεινε άκόμα εκεί.

Μά πώς ήθελα να ένωνα κ' εγώ τό αίμα μου για ένα της φίλημα... Μά, άλλόλομο, δεν θα την ιδώ ποτέ... Δεν πρέπει να την ξαναίδω ποτέ πιά!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Άνάμεσα άπο δυό καρδιές τίποτε δεν είνε ψυχρότερο άπο τό χέριματα. Μορώ

Τό θέατρο είνε συνήθος ή φιλολογική άσχολία τών άνθρώπων που δεν έχουν καιρό για διάβασμα.

Σ. Μπέβ

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Τι τραβούσαν άλλοτε ή γυναίκες. Διώξιμο της σύζυγου χωρίς λέγο κ' άφερμη. Ένα βαρύνοντικό έξιμο. Ό πλειστηριασμός τών παρθένων. Ή άπιστία της σύζυγου. Πώς έτιμωρείτε. Τό κόψιμο της μύτης. Ό γαρμος και τό διαζύγιο στους Έβραίους, κτλ. κτλ.

Τό διαζύγιο κατά τούς άρχαίωτους χρόνους δεν παρουσιάζονταν υπό τη μορφή που παρουσιάζεται σήμερα, αλλά κάπως διαφορετικά, γιατί κ' ό γάμος ήταν τότε αλλοιωτικός.

Οι άρχαίοι Αιγύπτιοι, π. χ., είχαν τό θεσμό της πολυγαμίας και όποιος σύζυγος ήταν δυσμενής άπ' τη γυναίκα του, μπορούσε να την έγκαταλείρη, χωρίς καμμία δυσκολία και χωρίς από πάντων να δώσει λόγο σέ κανένα.

Τό ίδιο γινόταν και στους άρχαίους Βαβυλωνίους, όπου ή παρθένα έξέτιθεντο σέ πλειστηριασμό κ' εκεί αγοράζόντουσαν άπο τούς άλλωντας σύζυγους τον, οι όποιοι είχαν δικαίωμα να τις άποτέψουν όποτε ήθελαν.

Στην Αίγυπτο όμως, ένώ τό διαζύγιο παρτώντας εύκολότατα, ή άπιστία της σύζυγου έπιωρείτο πολύ ασθερά. Ό άνδρας που βλάπτε σ' αυτό τό άμάρτημα, έπιωρείτο με χίλιους γαβδισμούς και ή γυναίκα με άποσπαί της μύτης, για να μην μορφή πιά να γοητεύη τούς άνδρες.

Οι Έβραίοι πιά, σύμφωνα με τό Μωσαϊκό νόμο, άμα δεν μπορούσαν να υποφέρουν τη γυναίκα τους, έτοίμαζαν τό διαζύγιο, της τό έδωκαν στó χέρι και την έδιωχναν άπ' τό σπίτι. Της άπαγορευόταν όμως, αν στο μεταξί ξαναπαρτρέονταν και χήρευε, να ξαναπαρ τον πρώτο της άνδρα, γιατί έθεωρείτο μοιχαϊμένη.

Επίσης οι Έβραίοι είχαν τό δικαίωμα να ζητούν άπ' τούς ιερείς διαζύγιο, αν ή σύζυγος τους άλλάζε θερησκεία ή έπαυσε άπο άφοσίωστα. Τό ίδιο ίσχυε και για τούς σύζυγους. Επίσης ό σύζυγος μπορούσε, ύστερο' άπο δέκα χρόνια σύζυγής ζωής, να διώξη τη γυναίκα του, αν αυτή έμεινε στείρα.

Στους άρχαίους Ινδούς, σύμφωνα με μία παλιά παράδοση, ή γυναίκα όφειλε να είνε πιστή, γόνιμη και έγχαρτική και ποτέ δεν έθεωρείτο κατώτερη τού σύζυγου.

Άν όμως έμεινε στείρα, ό σύζυγός της είχε δικαίωμα, ύστερο' άπο όχτώ χρόνια, να τη διώξη. Άν πέθαιναν τά παιδιά της, διοχγόταν μετά όχτώ χρόνια, αν γεννούσε όλο κοριτσά, μετά έντεκα χρόνια κ' αν ήταν γλωσσού και κοιτοσημύτα, έπαρνε... τά παλιά της άμέσως.

Η γυναίκα πιά μπορούσε να έγκαταλείρη τόν άνδρα της, αν ήταν έγχληματίας ή έστερείτο τό πολιτικά του δικαιώματα ή είχε προσβληθεί άπο λέρα ή τέλος έλειπε στην ξενιτειά πολύ καιρό.

Όταν μία γυναίκα έχηρισε, έπρεπε να μείνη πιστή στη μνήμη τού μακαρίτη και να μην προφρέη τό όνομα άλλου άνδρός.

Άν τοίμοισε μάλιστα να παντρευτεί για δεύτερη φορά, την έθεωρούσαν ως γυναίκα κακόν ήθών!

Στην Περσία, ό άνδρας δεν μπορούσε να παντρευτεί, παρά μία γυναίκα, άλλ' αν αυτή ήταν στείρα έπαρνε και δεύτερη, χωρίς να διώξη την πρώτη.

Οι Κινέζοι, σύμφωνα με την παλιά νομοθεσία τους, είχαν δικαίωμα, σέ περίπτωση άπιστίας, να δέρονται, να ποινών ή να σκοτώνουν τη γυναίκα τους.

Στην άρχαία Ελλάδα, κάθε πολιτής όφειλε να παντρευτεί, γιατί άλλως ήταν έποχρεωμένος να ίσπηση της συνέπειας τού σχετικού νόμου. Μολιταίτα ό σύζυγος μπορούσε να διώξη τη γυναίκα του χωρίς άφορη' και χωρίς δικαιολογία, άφοδ όμως προηγουμένως της επέστρεψε την προία.

Η σύζυγος μπορούσε επίσης κ' αυτή να ζητήσει διαζύγιο, αλλά για να τό πάρη, έπρεπε να καταρνήη στους άρχωντας της πόλεως.

Στους άρχαίους Γερμανούς, όταν ό σύζυγος ήθελε να διώξη τη γυναίκα του, έπαρνε τό κλειδιά τού σπιτιού και δεν της τά γύριζε.

Οι Βησιγότθοι επέτρεπαν τό διαζύγιο μόνον εν περίπτωση άπιστίας και τότε ανάγρζαν την άπιστο σύζυγο ή τόν άπιστο σύζυγο να γίνη δούλος τού άταμασθέντος σύζυγου.

Στους Γαλάτας, ή γυναίκα μπορούσε να ζητήσει διαζύγιο, αν ό σύζυγός της έπαυσε τό κλειδιά ή αν βρομύοσαν τά χνότα του.

Σήμερα στην Κίνα, κάθε σύζυγος μπορεί να διώξη τη γυναίκα του για τούς έξης λόγους :

— Άν ή γυναίκα του δεν κάνει παιδιά. — Άν φέρνεται άσχημα. — Άν δεν υπηρείται τά πεθερικά της. — Άν είνε φλύαρη ή γλωσσού. — Άν είνε κλέφτρα. — Άν είνε ζηλιάρα.

